

Amb Pit i Collons

Un relat de: [petit marrec](#)

Quan notes com circula la sang pels teus polsos

Quan els teus bessons reclamen endolorits una aturada fugac

Quan els braços comencen a formiguejar suaument i flaquejen per segons

Quan una gota comença a relliscar pel teu front, tot recorrent les faccions del teu rostre, i es fusiona instantaneament amb aquella llagrimeta que vesses per orgull.

Quan tanques els ulls per a fer un ultim esforç i escoltes veus conegudes que et recomforten.

Quan tot allo pel que dia a dia lluites, transformant les hores en una petita reunió familiar, es converteix en un resultat ferm...

Quan ell/a et mira als ulls, amb una mirada incisiva i et diu: força, ja el tenim !

Quan alla, tot tremola, però de cop veus llum i pots omplir amb tranquil·litat els teus pulmons d'aire...

Quan algu s'acosta a cau d'orella i , mentre t'abraca amb les forces que li resten, et fa ressonar paraules amables i sinceres ...

Quan ets dempeus davant d'un grup de persones, i reconeixes les seves veus, les seves mirades, les seves emocions, es quan et pares a pensar, només un segon i somrius...ho tens clar...VOLS FER CASTELLS !